

[Lilli Gyldenkilde]

den, så skal det have den, indtil de finder på at træffe en anden beslutning.

Det kommer sikkert ikke som nogen overraskelse, at SF ikke kan medvirke til disse forslags gennemførelse. Vi synes, at organisationernes medlemmer helt suverænt skal bestemme, hvad organisationernes penge skal bruges til. De må have ret til at beslutte, om de vil give, og hvilket parti de i givet fald vil støtte, og hvilke de ikke vil støtte. Ingen tvivl om det. Det manglede bare, at vi skulle forhindre dem heri.

Må jeg så sige til både retsforbundet og fremskridtspartiet, som jo er forslagsstillere, at jeg fornemmer en undertone i de to forslag, som går i retning af at føje yderligere mistro til den, som desværre efterhånden findes til alle politikere, uanset hvilket ansvar de har herinde, og uanset hvilket parti de hører til. Det synes jeg er en meget beklagelig udvikling. Der ligger ligesom en undertone af, at politiske partier kan købes. Jeg skal naturligvis ikke kunne sige, om andre partier kan købes, men jeg kan i hvert fald for socialistisk folkepartis vedkommende sige, at det kan vi ikke. Vi lader os ikke købe, enten vi får støtte eller ikke får støtte, men den mistro, der ligger i forslaget, bryder vi os som sagt ikke om. Jeg mener principielt, at folketingsmedlemmer er bedre end deres rygte, og gud ske lov for det, for ellers så det jo også lidt sort ud en gang imellem.

Vi er af den mening, at interesseorganisationernes medlemmer selv skal bestemme, hvem de vil støtte; det er ikke noget, vi skal lægge dem hindringer i vejen for. At vi så nogle gange synes, at man støtter forkert, det får være, men så må vores folk arbejde for, at man giver støtten på en anden måde. Principielt er det de folk, der er tilknyttet organisationerne, der bestemmer, hvilken støtte der skal være tale om.

Der findes derimod en anden form for støtte, som jeg i hvert fald godt vil sige noget om. Når f. eks. store olieselskaber, eller hvad det nu kan være, støtter politiske partier, burde det gøres i lige så fuld åbenhed, som når fagbevægelsen støtter visse politiske partier.

Bolvig (RV):

Der var desværre ingen ændringer at spore i vores i øvrigt progressive og udmærkede

arbejdsministers synspunkter. Jeg siger dette, for på dette område synes jeg næsten arbejdsministeren, hvis jeg må sige det, virker som en andenrangs konservativ handelsreisende i gamle, forældede synspunkter. Denne debat er jo en årligt tilbagevendende begivenhed, og jeg ved godt, at der er en hel del, der er utilfredse med det, men det må de organisationsstøttede partier finde sig i, for det må være rigtigt gang på gang at understrege, at i et demokrati skal meningene brydes, og folk skal tage stilling efter synspunkternes lødighed; og derfor er det rivende galt, når debatten forrykkes takket være nogle partier. De modtager meget betydelige beløb fra interesseorganisationer, og i kraft af disse store beløb er de i stand til at forrykke debatten. De er i stand til at hverve konsulenter og til at indrykke store annoncer, der taler for deres egne synspunkter og holdninger. De er også i stand til takket være deres bedre økonomi at præge en valgkamp, hvilket er til skade for den demokratiske debat. Det må være rigtigt, at der er andre partier, der gang på gang understreger, at det er ulykkeligt i et demokrati som vort, at en gruppe af partier modtager meget betydelige midler. Hørup sagde: »Ingen over og ingen ved siden af folketinget.« Men sådan er det jo ikke. Man skal jo ikke være valgt til og have siddet i dette folketing ret længe, før man er klar over, at ved siden af folketinget står der store, magtfulde organisationer, som taler et så stærkt sprog, at jeg tvivler på, at det er folketinget, der står øverst. Det er et af vores allerstørste problemer, at i et samfund, hvor vi bliver mere og mere afhængige af hinanden, er organisationerne blevet så stærke, at de ved hjælp af trusler og aktioner kan lamme samfundet og diktere os vores synspunkter. Samtidig – og det er det, der er farligt – køber de sig interesse, køber de sig indflydelse i dette høje ting. Jeg synes ikke, det er overdrevent at sige, at vi har lov til at have en begrundet mistanke om, at organisationerne køber sig direkte indflydelse. For der gives jo ingen penge i dette samfund uden en vis form for modydelse. Det er jo gang på gang sagt i forskellige debatter, og hvorfor gælder det ikke også på dette område? Der er jo ikke en eneste, der tror på, at disse millionbeløb, der udbetales fra forskellige interesseorganisationer, gives f. eks. for statsministerens, for hr. Henning Christophersens eller